

LUGINA TA KURLOIA

Areitz-kerizpean baserri zuri.

Bertoko etxejaun Jon gazte zalu,
lñoiz gogaitzake solo-lanari
Lotua tringu.

Gari-arloa dau urre-kulunkaz

Etxe barreneko solo guriak.
Baiña, au zoritxar!, oartu bage
Sortzen etsaiak.

Izan be aspaldi, an inguruan,

Gose-miñik dabil kurloi taldea;
laster bear dautse osoz amaitu
Arlo betea.

Eta arei arpegi emon-irrikaz

—Liska ta segada arrapakari—
Lokarriak ditu ipiñi eurrez
Gari-zaindari.

Lugin martzalak bedar ebaten
Diardu, goizetik, antxe urre samar;
Ta kurloe bat orra liskan naasten,
Arek bai liskar!

Lugiñak, aratuz, dirautso samur:
«Tira! tira, lagun!; ire zoria!
Makiña bat kalte daustak ein aurten;
Gaurtik, maitia,
Ez dok, arraietan! janari izango
Nire garia.»

Kurloe gaixoak audia muzin:
—«Jaun ori, etzaitez ain biotz latza;
Aragi bagea dozu oraindik
Nire gorputza,
Itxon urte bat, ta ordun nokezu
Jaki opatza.»

Erostak jota be, lugin gazteak
Etxera eroan eban txoria,
Eta arrautz-opillez ondo xeeetuta,
Ak janaldia!

Sarri oi dogu esan,
Ta ba-dau bere guna:
«Txori bat eskun obe,
Egazka baiño euna.»